

JUHÁSZ KRISTÓF

Boldog halottak napját

Avagy: a költők halhatatlanok

– Ezek mindenhol ott vannak – sóhajtott fájdalmas lemondással Kurdi Júlia a Házsongárdi temetőben. Hatalmas, fekete hollók hulltak lassan föl a fákról, mint valami megbabonázott gyümölcsök.

– Repülés, fizika, aerodinamika, persze! – suttogta megvetően Júlia. – A hülye is látja, hogy ezek levitálnak. A holló okkult állat, mit röpködjön, mint a verebek?

A kolozsvári hajnal jeges ujjával gyengéden megcirógatta Júlia szőke fürtjeit. Mikor a nő nem reagált, két tölgyfalevéllal díszítette föl a fejét, majd a nyomaték kedvéért vállon dobta egy gesztenyével. Az ősz tört köveken és porladó keresztteken ült és röhögött a parttalan időben.

Ez volt a második halottak napja, mióta Júlia családfakutatással foglalkozott. Pontosabban családtörténet-írással. Pontosabban állami ösztöndíjat nyert egy fikciós történelmi regény megírására, és ehhez genealógiával is kellett foglalkoznia. Baráti köre remek heccnek tartotta, hogy a nő egy halom pénzt bezsebelt, amiből két évig csavaroghat a Kárpát-medencében. Az amúgy többé-kevésbé szabadúszó Júlia nemigen tudta megértetni baráti körével, hogy a családfakutatás és a csavargás mennyire összefügg. Plébániák, anyakönyvi hivatalok, temetők között nemigen lehet egyenes vonalban közlekedni.

Másfél évnyi temetőkben bolyongás után Júlia szerette volna a halottak napját egy olyan temetőben tölteni, ahol nincsen senkije. Másfél évnyi temetőkben bolyongás után biztos volt benne, hogy a Házsongárd tökéletes helyszín. Másfél évnyi temetőkben bolyongás után hatalmasat tévedett.

– Szevasztok, Szepessyek. Szevasztok, Szerédyek – köszöntötte Júlia melankolikusan széppapai mellékági felmenőit.

– És boldog halottak napját – tette hozzá. – Ha már itt vagyunk. De találkozásunktól függetlenül ma nem akarok dolgozni. Nem is hoztam el a cuccot.

Bizonyításképpen lábujjhegyre állt és megpördült. Bélelt fekete bőrkabátja gallérjáról vidáman ugrottak föl a hajtincsek. Ebből minden halott láthatja, hogy csakugyan nincs nála a harminckilós kvantumnekromanta felszerelés, meg a digitális-ceremoniális amulett.

Júlia gyakran beszélt magában. Nem számít. A halottak halottak, hallják a gondolatot is.

Júlia vére meglassult a szent őszi hervadásban, tekintete az omladozó kriptákra hullott, hajszájai visszaestek gallérjára.

JUHÁSZ KRISTÓF (1982, Budapest) szentendrei származású író, előadóművész. Az Eszterházy Károly Főiskola kommunikáció szakán és a Török Sándor Waldorf Tanítóképző Főiskolán végzett. Kötetei: Pestis 41. (dráma, 2011), Aki szabadon röpkül – Beszélgetések Zorkóczy Zenóbiával (ArtPrinter, Sepsiszentgyörgy, 2014). A Magyar Idők napilap Kultúra rovatának munkatársa.

– Ez az előző mondat egy nyálas, képzavaros hülyeség – gondolta a nő, de Szepessy félbeszakította. Nem a nagybirtokos Szepessy báró, hanem a kisbirtokos Szepessy nem-báró, aki elkártyázta, elitta, elkurvázta... vagy mindhárom, vagy egyik sem.

– Leányom, nem is kell ide az masina. Az élők napján fölösleges.

– Maguk így hívják, bátyám? – kérdezte fesztelenül, mégis tisztelettel, egy szóval rutinosan Júlia.

– Az Kolozsváriak az Budapestre tartó vonatot Budapestinek mondják, az Budapestiek ugyanazt a vonatot, ha visszafelé indul, Kolozsvárinak. Attól függ, hová mégy – dörmögte a kismemes, aki hol egy óriási kardbojtra emlékeztető ektoplazmaként, hol teljesen átlagos, Bocskai-mentés kismemesként materializálódott. Ez utóbbi alakjában olykor két szó között váratlanul felsikoltott, majd ugyanolyan hirtelenséggel levette a fejét és szemgödreből pálinkát öntött torkába. Kicsit idegesítő volt, de meg lehetett szokni.

– Ha szólni akar velem valamiről, szóljon, bátyám – sürgette Júlia Szepessyt. Nem ismerte a halottak (vagy élők) napjának törvényét, de sejtette, hogy e jeles napon sem képes egy lélek pár percnél tovább materializálódni.

– Nagyon fontos dologban szólok veled, leányom! Életek múlnak ezen! Gerezdömlí batyuvilla mákdelej hasamóka puma! – sikoltott Szepessy. Kicsit nehezen lehetett érteni szavát, mert éppen fordítva tette vissza a fejét. Szerencsére újból a helyére tudta forgatni és érthetőbben folytatta: – Egy vírus van terjedőben, leányom. Egy rettenetes vírus. Arra jutottunk, hogy te az masináid segítségével meg tudnád akadályozni az pusztulást!

– Űgy érti, hogy egyre tévesebb eszmék vannak terjedőben? – kérdezte Júlia. Megszokta már, hogy a lelkek allegóriákban beszélnek.

– Ó nem, leányom. Eme interneten terjedő pánvirtuális vírus a!

– Honnan tud bátyám az internetről? – kérdezte Júlia megütődve.

– Mi sok mindent tudunk itt, az Házsongárdi temetőben. Ennek van már virtuális felülete, ahogy minden temetőnek az világban. Ama étheri erők, mik nem tudják áttörni az kripták kőfalát s az Titkos Féreg világából nem képesek felszínre jutni, ama interneten keresztül bizony megteszik.

– Nem egészen értem a dolgot, bátyám.

– Elmagyarázom neked, leányom. Nincs sok időnk. Rövid leszek – jelentette ki a jelenés és nyomatékképpen hosszan meghúzta a szemgödrebe rejtett pálinkát. Átható cefreszag terjengett a vénséges fák alatt. Júlia baracknak vélte. – Ama elholt testek az bomlás állapotában sokféle láthatatlan lénynek szolgálnak táplálékul, mik megtámadják az még elevenek testét is, ha óvatlanul bánnak az holtakkal. Eme lények az Titkos Féreg gyermekei. Az Titkos Féreg az halál aratója. Az Titkos Féreg légiói életet csinálnak halálból s halált életből.

Júlia elnyomott egy ásítást. Nem tudta eldönteni: a jelenés fölcsapott bakteriológusnak, vagy csak a szokásos túlvilági metafizikát próbálja meg érdekesebbé tenni egy élő számára, hogy szórakoztassa magát. A különböző létsí-

kokon élő különböző lelkek különböző szórakozásokat találtak ki maguknak. Ezek egy jó része az élőknek kevésbé volt szórakoztató.

– Az virtuális sírkertek virtuális sírjait föltörték! De nem ám kívülről... – bugyborogta Szepessy. – Az Titkos Féreg láthatatlan kazamatái ama interneten át okádják világra förtelmüket! Ady Endre virtuális sírját kell megkeresned! De csak megfelelő vértetben! Onnan támad az kór! S ez mai napon, mikor az Kapuk nyitva állanak, eme élők napján fognak az Féreg seregei támadást indítani elevenek ellen! Ama olasz betegség, az bujakór lényei jönnek! Vissza kell őket verned, leányom...

A jelenés elenyészett. Ideje letelt.

– Habókos vénember – gondolta volna Júlia, ha nem lett volna a lélek monológja annyira habókos, hogy már-már komolyan veendő. Kurdi Júlia végül a legjobbnak látta, ha elképesztő sebességgel rohanni kezd szállása felé, ahol felszerelését hagyta.

Júlia nem született nekromantának. Egyszerűen meg akart írni egy fiktív történelmi családregejt. És miközben írja, nem szeretett volna pultosként dolgozni valami sznob pesti romkocsmában a betevőért. Ezért nyert meg egy pályázatot. Azt már nem akarta, hogy közben halottlátónak is kiképezzék, az már csak így sikerült. Egy felvidéki remetétől kapott beavatást, mikor Szent Zoárd barlangjában töltött pár hetet. Az eszközök készítésére egy kásonfeltízi székel boszorkány tanította ki. Nem lett nagymester, kismesternek is csak jóindulattal volt nevezhető. De úgy gondolta, a családkutatáshoz ez éppen elég. Szólni a lelkekkel: ez már nagyobb dolog volt, mint amit bármelyik generalógus remélhet. Soha nem akart belekontárkodni a holtak dolgaiba. Soha nem akarta irányítani őket. Viszont ismerte a törvényt: a túlvilági adatgyűjtés nem riport meg popfesztivál. Aki jelenéseket hív, azt jelenések is hívhatják. Először fordult vele elő efféle. Igyekezett rutinosan cselekedni és megfélelni mesterei elvárásainak.

És volt egy másik motivációja: halálosan szerelmes volt Ady Endrébe.

– Olyan izgalmas vagy, Endre, még halálod után is – suttogta rohanás közben Júlia. – És lám, halálod után is képes vagy bajt kavarni, ha hihetek a jelenésnek...

Kurdi Júlia, mihelyst a szállására ért, magára csatolta a mentális pajzsot, megvonta a lisztből, mézből és tengeri sóból álló kört, aztán rácsatlakoztatta laptopjára a kvantumnekromanta-ládát. A digitális amulett már eleve föl volt töltve, így csak a kábeleken futtatott végig egy gyors kontaktellenőrzést az alapvető ceremonialis mágia szintjén. Fölvette az amulettet, előtte gondosan kisimítva a bőrszija alá tévedő, kóbor hajszálakat. Nem érzett sem kívánságot, sem vágyat, sem semmit. Ezt el is mondta, hiszen kötelessége volt:

– Nem érzek sem vágyat, sem kívánságot, sem semmit. Elfogadom a szakadatlan létező tudást, és addig merítkezem belőle, míg engednek a titkos vizek.

És már fönt is volt a virtuális temető honlapján, ahová virtuális virágot helyezhet bárki. A halott költők virtuális mosolya megreszkettette Júlia szívét.

– Mennyivel olcsóbbak ennél az élők – gondolta, és már kattintott is Ady Endre sírjára, csak úgy, próbaképpen. És meglátta a vírust.

Illetve nem a vírust látta meg, csak a vonatkozó cikkgyűjteményt, amit az általa fejlesztett, speciális nekromanta-keresőprogram automatikusan kidobott. A virtuális sírokhoz a program által csatolt cikkek tele voltak a legkülönbözőbb, titokzatos megbetegedésekkel: internetezés közben szifiliszben elhunyt, internetezés közben májzsugorban elhunyt, internetezés közben spanyolnáthában meghalt...

– Akkor itt az ideje, hogy higgyek a Féreg materiális kivetüléseiben – gondolta Júlia, és egyáltalán nem szívesen gondolta ezt. De nem kellett szívesség ahhoz, hogy lássa: a vírus valóban létezik. És valóban interneten keresztül, a virtuális temetőkbe való belépés által fertőz, bármilyen hihetetlen legyen is. De ugyan mi volna hihetetlen egy holtakkal beszélgető nekromantának?

– Ady Endre bomló-porló martaléka, nyílj meg – kántálta a szokásos idézést Júlia, és közben gépelte is. Éppen annyira értett a szoftverekhez, amennyire a mágiatoleráns programozás megkívánta.

– Ida, bor, ila, áva, alkehej – fejezte be az idézést a változatosság kedvéért kelet-hubariul. Aztán várt.

A monitor akkorát villant, hogy Júlia jó ideig csak a fehér különböző árnyalatait látta. Iszonyatos erővel dübörögtek föl a külső hangszórók:

– Vulkánhegyek nőnek gyötrött beteg testemből hol nincsen virág csak a Titkos Féreg megszámálhatatlan Júdásai tenyésznek a hömpölyögve Ködlő salakos szenny roskadozva és károgva búsuló csúfondárosan bazaltos szármárfülesen őrjögő Vak trónusán minek fundámentoma egykor általverte lantos részeg nehéz boltos vértemet és most a semmiségbe vágódik kőszán árnyasan mint mikor meghalt a mese az illatos Mese mi csak korcs utódja volt a máglyagyújtó nagy áldozóknak a vörös szárnyú nagy vízi szekereken mohos avas Romokon vadul tusázó romfalaknak kóbor béna alján jajongó Tivornyának mi most nem válik le nem száll el szívemről jaj jaj jaj milyen Csonka milyen Cinkos a rémeknek Harsogása

ez valami Fátum

a vérben van a baj a Vérben

csupa Rózsákat nyílt a vérem

reggelre én már messze futok és bomlottan sírok valahol –

Júlia félig aléltan a gyönyörű soroktól s szinte vakon azon tűnődött, hogy halott szerelme most a problémát részletezte, vagy köszönt. Ady mindig így kommunikált, bár többnyire rendezettebb versalakban. De mielőtt rákérdezhetett volna, a szépséges, őrjögve forgó szemű halott – Júlia csak magában látta elkínzott arcát – egészen zavarba ejtően folytatta:

– Királyleányom, te Szűz Teljesedés, kifeslett vér-rózsáimban a Nagy Poklot látod-e mi a keserves és mégis magyarnak hiába harsogása örökös

barna cikkanása a Halál-villámoknak Te vagy tündöklő reményem irtózatot hajóm zászlós táborom Te vagy mosolygó rózsaszínű egem...

– Kedves Költőm, mit tehetek? Segíts, hogy segíthessek! A virtuális testedből... izé, lobogó álomlelkéből kelő kór hogyan fertőzhet meg elevent?

– Álomlelkem legmélyén csapodár rabszolga-szívem sebeiben féregrágt a fejfa tövében már nem bódít a hit éjszája a sivár...

A külső hangszóróból sípolás hallatszott, majd csönd. Néma, nagy, halotti csönd. A költők lelkének sincs több idejük egy beszélgetésre, mint másnak. Júlia csöndben várta hát, hogy visszatérjen a látása. Közben eszébe jutott egyik első beszélgetése Ervinnel, a felvidéki remetével. Arról kérdezte mestert, hogy ha egyszer képes halottakkal beszélgetni, miért nem kutat föl elásott kincseket, olajmezőket, nagy történelmi titkokat, bármit, ami hatalmasra tehetné. A remete kuncogva világosította föl arról, amit Júlia később meg is tapasztalt: a túlvilágon a konkrét információközlés fogalma teljesen ismeretlen. Ahhoz képest még Szepessyvel egész jó dolga volt. Mire ezt Júlia elgondolta, vissza is tért a látása.

Ott volt előtte Ady virtuális sírhelye. Vajon honnan fogja megtámadni a szifilisz? Kibújnak a baktériumok az USB-csatlakozóból? Vagy a hangfalból? És beleugranak valahogy a vérébe? Kicsit megrettent ez eszmére és átkozta magát meggondolatlanságáért, amiért nem vett a patikában Salvarsant. Aztán gyorsan hatástalanította az átkot. Itt spirituális fegyverekkel kell harcolni, és kész. Próbálta összerakni magában a költő mondatainak értelmét: álomlelke legmélyében, rabszolga szíve sebeiben, féregrágt a fejfa tövében... tehát Ady virtuális szívébe kellene behatolnia és ott találja... mit is? A Titkos Féreg? Átgondolta, amit erről a sok néven ismert éteri lényről, erőről, entitásról tudott. A Titkos Féreg. A Féreg, Aki Rág. A Féreg Fejedelme. A Bomlás Hercege. A Dögbogarak Kapitánya. A Legyek Ura. Minden kultúrkörben kialakult a halott testek lebomlása körüli tabuk rendszere. Ezeket a tabukat személyesítette meg a Féreg, akinek működése más szempontból földelten áldott volt, hiszen Földanya korpuszába dolgozta vissza az egykor önálló szervezeteket, tehát újra élletté alakította a halált. Mégis riasztó volt a vaksága. És időnként – mint most is – elszabadult. Júlia számára itt kezdődtek az elsősorban fenomenológiai természetű problémák. Hiszen ha a Féreg alapvető működését tekintve a halálból csinál életet, akkor miért csinál hirtelen életből halált? Az éteri elementálok és hasonló lények működése ugyanis nem tud sec-perc alatt megváltozni. Egy víz-elementál nem lesz tűz-elementál csak úgy magától. Valaki tehát megváltoztatja... De ki? És miért? Júlia már a vírusok létének mozgatórugóit sem értette. Fölfoghatatlan volt számára egy olyan létforma, ami kizárólag eleven szervezetek elpusztításával tartja fenn magát, s ha gazdateste fölbomlott, fölbomlik maga is... ez teljesen értelmetlennek tűnt. Kinek a kezében van a szifilisz? A pestis? A lepra? A kérdések megválaszolása a feladat végrehajtása szempontjából nem tűnt annyira sürgetőnek. Ami lényegében egyszerűnek tűnt: valamilyen igével, fogsági átok-

kal vagy amulettel lezárni az átjárót, amin át a vírusok a virtuális sírhelyek mélyéből a felhasználók szervezetébe jutnak.

Ekkor meg is érezte a vírust. Vörös volt és fekete. És éhes. Agyatlan és vak és az ő húsára éhes. Júlia nyugalmat erőltetett magára, és kapkodás nélkül nyomkodni kezdte a digitális-ceremoniális amulettel a védelemre vonatkozó rúnákat és rovásokat a széléről a közepe felé, majd a centrum körül haladva. Láta, ahogy Őrzői tátott szájukból fényt okádva tépik szét a vírustelepeket. El sem tudta képzelni, hogyan hatolhattak át a vírusok a liszt, méz és só körén, de itt voltak, tehát harcolnia kellett ellenük. És harcolt is, ahogyan második mesterétől, a kászonzeltízi boszorkánytól, Zelegor nénétől tanulta. Felidézte négy hónappal ezelőtti beszélgetésüket:

– Most pedig átadom néked a fogsági átkok s defenzív átkok ígeit, rovásait s rúnáit, leányom.

– De mi szükség van erre, Zelegor néne? Én csak a családfámat...

– Leányom, olyan nincsen, hogy csak. Ha valóban szólni akarsz a holtaknak, ők es szólnak veled. S ha ők szólnak veled, magadra hívsz ezt-azt... erősen csemer dolgokat es. Azoktól pedig védened kell magadat, máskülönben oda térsz, ahun a lófasz sem nem akar lenni... Így hát tanuld csak meg szépen az Őrzők hívását, a védelem köreit s a Fényfonatú Lombozat fortélyos metszését.

Júlia most végtelen hálát érzett Zelegor néne iránt. És mire háláját végig-érezte, meg is futamította a támadó vírust. Úgy döntött, üldözni fogja ellenfelét, aztán meglátja, csakugyan Ady szívéig, a bujakór centrumáig futnak-e a menekülők.

Júlia maximális erősségűre tekerte a kvantumnekromanta-ládán a virtuális csapásjáró-fokozatot és a szifiliszvírusok után eredt Ady Endre érrend-szerében.

Gótikusan apokaliptikus járatok oszlopos csarnokai között száguldott a vér beláthatatlan sebességével. A haladás tempója olyan lélegzetelállító volt, hogy bele sem gondolhatott: a szeretett férfi legbensőjében jár, még ha virtuálisan is. Húzott egyet a láda érzékelésminősítési potméterén, s kissé lassult a vágatás.

Éppen annyira, hogy Júliát ne érje olyan váratlanul, hogy egy ismeretlen ektoplazma kellős közepébe zuhan:

– Szia! Én vagyok a Puncirágó Bogár! – mutatkozott be kedvesen az ektoplazma, de a nőnek eszébe volt a Tibeti Halottaskönyv vonatkozó paszszusa, miszerint saját elménk kivetülésein tőlük meg nem rettenve vágunk át. Így egyszerűen keresztülgrott a csalódottan szörtyögő rémségen.

A pulzáló digitális érfalban iszonyú hasadások nyíltak észleleteken túli mélységekbe. Júlia igyekezett inkább előre nézni. Még éppen látta a hányingert keltő kanyarokban az utolsó, társaitól lelemaradozó, az Őrzőktől sebzett vírus hátsó nyúlványát. Az érfal lassan világosodni kezdett, kékesfehérben lüktetett és fokozatosan áttetszővé vált. Júlia fölfelé pillantott, amitől rövid

időre elvesztette az egyensúlyát és a falnak ütődött. Az lágyan a szemközi falnak dobta, amitől egy rövid ideig a puha membránok között verődött ide-oda, mintha teste visszhanggá változott volna, de azért tovább tudott haladni a csatornában. Lassan annyira magabiztossá vált, hogy jobban is körülnézhetett.

Júlia, mint a mesterfok alatti nekromanták általában, jól tudott alkalmazni rendszereket anélkül, hogy működésüket pontosan értette volna. Most sem volt világos számára, hogy a lappal összekapcsolt kvantumnekromanta-láda mit csinál a látóidegeivel, hogyan generálja az optikai impulzusokat. Materiális értelemben Júlia most mindent a monitoron látott. Érzékei szerint viszont sejtmagnyi méretűre zsugorodva száguldzott az egyik legnagyobb halott magyar költő fő verőérében. Csak most fogta föl teljesen: a gép nem Ady jelenlegi porhüvelyét láttatja, hisz akkor csupán csontokban futkározhatna. Ez a költő még élő szervezetének mátrixa.

Kaotikusan gomolygó pályákat, huzalokat, a szivárvány minden színében játszó csőrendszereket látott tekeregni az áttetsző membránon keresztül. Látta a szifilisz pusztítását is: az érfalakon tenyésző iszonyatos telepeket, a szétroncsolt sejtrendszereket, elgyengült fehérvérsejtek harcát a vírusokkal. Most nem segíthetett a fehéreknek, a baj gyökerét kellett megtalálnia. Érezte az áramlatot. Tudta, hogy a szív felé halad, ha nem is egyenesen.

Gigászi izomrostok, kaotikusan strukturált sejtrendszerek között vágattott az egyre táguló csatornában. Bosch festményeire illő alakok húztak el mellette, végtagcsonkokat hol itt, hol ott növesztő torzók, szegletes fejű csillósok, állábaikkal hadonászó, éppen osztódóban lévő lények.

Pillanatról pillanatra erősödő rezgést érzett, ami hamarosan épphogy elviselhető dübörgéssé vált. Júlia fölött óriási, formátlanná puffadt izomhegy függött a csatornák és csövek kanyargó viharában: a költő szíve. Már majdnem elérte a bejáratot.

Tébolyultan csapkodó és tekergő, sikolyvörös *Treponema pallidum* magasodott fölé. Kötegelt drótkábelekre emlékeztető testéből csontpengék vágódtak ki, majd húzódtak vissza. Júlia az utolsó pillanatban ugrott félre a szifiliszvírus egyik pengéje elől egy sejtfalban nyíló üregbe.

– Ez a sejtüreg nem volt itt az előbb – gondolta Júlia. – Lehetséges, hogy...? Mindenesetre kösz, Ady.

Sokat azonban nem gondolhatott. A *Treponema* pengéi hasogatni kezdték körülötte az érzékeny, gumyszerű membránt.

– Ez a szerelmem artériája, te rohadék! – sikoltott Júlia, és töprengés nélkül kántálta az első defenzív átkot, ami eszébe jutott:

– Virágot a sírokra ültess, tele virággal öntözd meg a puha földet csontig hatoló illattal, víz csorog a gödörbe gyökér kúszik a földbe ott is marad örökre halott létét őrizze bimbó bimbó vigyázza szírom szírom őrizze halott álmát őrizze...

Még hátravolt két sor, de nem mondhatta tovább: okádnia kellett. Virágokat kellett okádnia. A virágvédelem hatékonyságánál csak kiszámítha-

tatlansága volt közismertebb: a gyilkos növényzet a nekromanta testének bármely pontjából kizúdulhatott a megátkozottra. Júlia tudta, hogy nem járt annyira rosszul a szájával. Zelegor néne cifrább eseteket is mesélt már neki.

A bódító illatú szegfűvek és krizantémok vidám bukfenceket hányva robantak bele a vírus testébe.

Az néma, vergődő tusában csapódott a szemközti sejtfalba. Összes pengéje egyszerre lőtt ki inas testéből. Júliának szerencsére volt annyi lélekjelenléte, hogy a virágokadás után gyorsan magára vonjon az amulettel egy gyászfátyolt, amit széthasogattak ugyan a pengék, de a nőn nem ejtettek sebet. Az óriás Treponema, a kapu őrzője lassan kiszenvedett. Mámoros, üdvözült mosolyú virágillat harsogott mindenfelé. Júlia a laptop előtt görnyedt, ökle elfehéredett, olyan szorosan markolta az amulettet. A virtuális Júlia pedig belépett Ady Endre szívébe.

A vörösen izzó izomtemplom dongaboltozata komoran, súlyosan verte vissza óvatos lépteit. Ott volt, amiről Endre beszélt: fekete verejtéket izzadó, korhadó fejfa, vérvörös, lüktető húsdombon. És a fejfa tetején ott pihegett egy kisujjnyi, sápadt-fehér kukac.

– Mit kívánsz tőlem, ó, hatalmas varázslónő? – kérdezte reszkető hangon a férgecske. Júlia alig tudta visszafojtani nevetését:

– Te vagy a Titkos Féreg?

– Én vagyok... látod, már le is győztél. Tiéd minden kincsem. Azt viszel el, amit akarsz. Csak hagyd meg életem... nézd: megmutatom, milyen kincsek közül válogathatsz...

A féreg reszketeg hangja át- meg átjárta Júlia digitális testét. A nő megborzongott. Miféle kincsekről beszél ez az elnyomorodott lény? Kíváncsiságot és vágyat érzett. És hirtelen rájött, hogy hibázott. Fölzengett benne mesterei hangja:

– Soha ne érezz kívánságot! Soha ne érezz vágyat! Egy nekromanta nem kíván, nem vágyik, egy nekromanta figyel és elfogad! Soha...

De már késő volt. Júlia tudta, hogy bedőlt a rosszindulatú elementálok egyik legősibb trükkjének: a gyámoltalanságnak. A farkasok már eónokkal ezelőtt is szerettek nagymamának öltözni. És akkor jöttek a képek.

Egy nekromantának általában nem lehet újat mondani a saját halálával kapcsolatban, az alapkiképzéshez hozzátartozik a saját test bomlásának imaginálása. Kurdi Júlia most tudta meg, hogy fantáziája mennyire szegényes volt. A Féreg küldötte képek azonnal térdre kényszerítették. Olyan iszonyú halálnemek elszenvedőjeként látta magát, amikről nem is tudta, hogy léteznek. Látta magát letépett végtagokkal, démonoktól megerőszakolva, elevenen megnyúzva, lassú tűzön elégetve, látta magát szögesdrótokkal körbetekerve egy idegen bolygón, idegen Hold alatt, egy savval teli tengerben, férgektől átjárt szemüreggel...

– Tudnom kell, hogy ezek csak képek, tudnom kell, hogy ezek csak képek...
– nyöszörögte, görcsösen kapaszkodva tudata utolsó éber morzsájába. De

érzékei nem hittek a tudatnak. Minden megtépzott idegszála sikoltott a fájdalomtól. És valahonnan, nagyon-nagyon messziről, ismerős hangot hallott:

– Oh, nagyon csúnyán éltem, milyen szép halott leszek...

És megértette. Emberen túli sikollyal utasította laptop előtt ülő valós testét, hogy mit írjon a keresőbe s milyen tartalmakat kezdjen letölteni a nekromanta-ládán keresztül egyenesen a virtuális Ady szívébe.

– A költők halhatatlanok, Féreg! Hallod? A költők halhatatlanok!

És már áradtak a képek a szívtemplomba. Júlia most áldotta az eszét, amiért lemondott egy új csizmáról meg egy új vadászkeszről, és inkább a legdrágább sticket vette meg a legdrágább előfizetéssel. A szív reszketett a másodpercenként rázúduló több száz megabájttól.

Ady Endre emlékére hirdetett szavalóversenyek, Ady Endre halotti maszkja, Ady Endre szobrai és emléktáblái, többbezres tömeg előtt előadott vagy szerelmes fülébe holdvilágos éjen félve elsuttogott Ady-versek adatai hömpölyögték a szívbé, és tépték le a korhadó fejfa tetején trónoló Féreg pofájáról a győztesek gúnyos mosolyát. A költő ifjú szívekben élő halhatatlan lelkének milliónyi bizonyítéka ömlött végig a digitális érrendszeren s mosta ki onnan a szifiliszvírust. A Féreg rettegve menekült láthatatlan birodalmának ember által sosem látott árkaiba...

Júlia még távolról hallotta az ismerős hang utolsó, megkönnyebbült sóhaját.

Mikor a laptop kijelzőjére nézett, konstataálta, hogy majdnem egy teljes napot átaludt győzelve után, az asztalra borulva. A nekromanta-láda és az amulett tapintatosan kikapcsolt magától. Júlia még félálomban átfutott pár cikket, amelyek titokzatos szifilisz-megbetegedésekről és még titokzatosabb gyógyulásokról tudósítottak. Még annyi ereje volt, hogy megkönnyebbülten elvánszorogjon az ágyig.

– Ez nem volt egyszerű, bátyám – suttofta Kurdi Júlia vasárnap délben a Házsongárdi temetőben. – Azért azt jó volna tudni, ki irányította a férget...

Szepessy nem felelt, Júlia pedig túl kimerült volt ahhoz, hogy irányított idézést alkalmazzon. Ennyi virtuális utazás, defenzió, letöltés és átok után még egy nagymester is napokig pihen, mielőtt újra előveszi a ceremoniális mágiát. Ő pedig még kismester sem volt... Cigaretára gyújtott és elindult a kapu felé.

– Messze gurul az hordó az pincétől, leányom... – suttofta a szél a vén gesztenyefák ágai között. Júlia megtorpant. Aztán Szepessy hangja elenyészett, mint a gyertyaláng füstje.

Vasárnap dél volt, csöndes, opálos, kolozsvári vasárnap dél. Júlia fáradt volt, de úgy döntött, megiszik egy sört az Insomniában halott szerelme egészségére. Remélte, hogy nyitva van. Mielőtt kilépett a Házsongárdi temető kapuján, még egyszer visszafordult és halkán intett a síroknak:

– Boldog halottak napját, bátyám...